

DEMOKRATEN!

November/december 1999

Officiellt informationsorgan för Sverigedemokratisk
Ungdom (SDU). Årgång: 2.

SDU, Box 766, 191 27 Sollentuna. Tel: 08-642 25 32.

Pg: 649 36 00-8. www.sverigedemokraterna.se

Ansvarig utgivare: Jimmy Windeskog. **I redaktionen:** Joakim
Larsson, Ann-Sofie Hansson, Peter Pettersson och Vávra Suk.

Jimmy Windeskogs ledare:

Att revoltera 1999

Det är inte samma sak att revoltera mot samhället i dag som på 60-talet. Identitets- och rotlösheten har gjort att subkulturer i dag är allmänt accepterade i det etablerade samhället. Det vakuum som uppstått där det tidigare fanns ett naturligt kulturarv ligger bakom detta.

Å ena sidan vill barn så fort som möjligt bli till vuxna vilket resulterar att man tar till sig de allra värsta företeelser istället för de positiva. Å andra sidan ser vi att många vuxna vägrar att växa upp utan istället försöker stanna kvar i ett evigt tonårsstadium.

Så, hur revolterar man mot ett etablissemang som fortfarande är inne i sin revoltperiod? Hur långt måste man egentligen gå? På 50-talet räckte det med att dansa till rock n roll, på 60-talet räckte det med att låta håret växa och säga att de vuxna var förespråkare för ett förlegat samhälle och så vidare. 1999 erbjuder inte dessa möjligheter. Går du till exempel ut och säger att man skall bryta mot demokratiskt stiftade lagar så är det inte speciellt många som reagerar, regeringens egna utredningar säger nämligen att detta är ett sundhetstecken. Går du ut och förespråkar våld mot meningsmotståndare så säger man bara samma sak som flera av riksdagsledamöterna gör.

Samma sak inom musiken, som trots allt brukar kanalisera ungdomars revoltlusta. Att kalla sitt band "Eld, Attack, Krossa", utsmycka sitt album med terroristymboler och hylla det ena hathyttingen efter den andra gör inte att människor reagerar, istället får du ett skivkontrakt och plattan den bästa platsen i landets skivbutiker. Till och med artister som gör allt för att provocera som Marlyn Manson står handfallna. Visst skriver tidningarna att han skulle vara "kontroversiell" men för vem då egentligen? Inte sällan talar samma tidningarna om Manson som ett Fenomen på sina kultursidor.

Och här ligger problemets själva kärna. Hur kan du göra revolt när dina gärningar och illdåd samtidigt uppbäckas av landets ledande tidningar, TV program och riksdagsledamöter. Men detta innebär inte att Revolten som fenomen är dött, det innebär bara att man måste gå lite annorlunda till väga.

För vad är det som gör en revolt till en revolt? Punkt

ett är att det måste handla om ett ifrågasättande och motstånd till samhällsordningen - och inte ett bekräftande av den. Det är omöjligt att uppfatta en företeelse som en revolt om man inte upplever den som farlig, kanske till och med kanske motbjudande.

Och var hittar vi revoltörer idag? Gör vi det överhuvudtaget? Jo, men knappast medvetna sådana. I Sverige har de socialistiska och liberala dogmerna tagit över helt de senaste 30 åren. Det enda som står i kontrast till detta är ett konservativt och/eller nationalistiskt tänkande.

Återigen ett exempel från musikens underbara värld. I dag kan du få ett skivbolag att ge ut precis vad fans som helst; våldshyllningar, parodier på kyrkan, kvinnoförakt, knarkpropaganda och så vidare. Men hur gick det för Ultima Thule? Tydligt går det inte att gå hur långt som helst, när du tonsätter Esias Tegnér och rockar upp Evert Taube så har man bevisligen gått för långt och dina skivor plockas ner från skivhyllan och bespottas och hånas i pressen.

Och där har vi svaret. Att värna traditioner och kulturarv, att tala (sjunga) om att unga svenskar skall gå med huvudet högt och att vi har en trots allt ganska fascinerande och unik historia slår tydligt på ett ganska känsligt ställe på etablissemang. Och tar ju detta in ett politiskt perspektiv - finns det några som är revoltörer i dag så måste det vara vi. Och då vårt partis aktiviteter till så stor del bygger på oss yngre så är det också ett betraka som en ungdomsrevolt. Och varför inte? Det har alltid varit ungdomen som bidragit med iver och initiativkraft.

Men revolten är meningslös och den inte senare möts av en motrevolt. Så på ett sätt får vi väl be till gudarna att våra barnbarn väljer att göra revolt mot oss och inga andra...

Debatt/Sverigedemokraterna:

Att bygga på säker grund

Denna artikel är subjektiv och åsikterna är artikelförfattarens, inte nödvändelsevist SDU:s i någon generell mening.

Snart 12 år gångna och ett facit att visa bestående av 20.000 röster och åtta kommunala mandat. Inte så där fruktansvärt imponerande. Men det finns så många som ägnar sin tid åt att hitta fel och orsaker i det som redan har hänt att de inte behöver bli fler. Denna artikel spekulerar istället i framtiden.

Kristdemokraterna (KD) är ett intressant fenomen i svensk politik. De bildades redan på 70-talet, förde en ganska stillsam tillvaro tills man 1988 fick in Alf Svensson i Riksdagen på en centerlista och kom till sist in själva 1991. På ett sätt kan man i det relativa utanförskap KD upplevt se paralleller med vårt eget moderparti. Trots allt, är det några som i dagens Riksdag kan sticka ut (om än marginellt) så skulle väl detta vara just KD. Men jämförelserna skall inte gå för långt. Vad har Sverigedemokraterna i ryggen? Och KD? Jo, stödet från frikyrkorörelsen går inte att underskatta. Inte heller det stöd man fått via den borgerliga pressen. Till sist har man en väldigt karismatisk partiledare i herr Svensson.

Men det som gör KD intressant är att de trots allt är ett bevis på att arbete lönar sig, de är ett bevis på att man inte kan ge upp bara för att de mål man sätter upp inte går i uppfyllelse över en natt. Det finns inte någon fe att sitta och vänta på, vill vi uppnå någonting får vi också se till att arbeta för det. Okej, så långt vad KD kan fungera som i form

av förebild. På ett annat sätt är partiet ingen förebild alls utan ett avskräckande exempel. Försök i detta sammanhang koma ihåg att jag inte talar konkret om KD:s politik.

När KD bildades framstod man som ett ganska extremt, stundtals utskrattat parti. I dag skrattar man inte åt KD, man skrattar inte åt ett parti som har 10 % av väljarkåren på sin sida. Så KD har onekligen lyckats! Eller har man det? Pyttisan hell-ler! Istället är KD ett exempel på vad som definitivt inte får hända SD. För vad är egentligen meningen att bli ett parti så pass stort att man kan få ministerposter och kanske i framtiden har en möjlighet att bli landets oppositionsparti när man i alla fall konsekvent har avvikit från alla ideal man en gång har haft och stått för? Just det är KD idag. Inget parti, utan endast ytterligare en, av de sju olika fraktioner som finns inom det enorma partiet som går under namnet Riksdagen. Man har sålt sin själ, för att accepteras av det Politiskt Korrekta etablissemangen har man tvingas att bli en del av dem, att ta till sig och tillbedja deras dogmer. Och vad är då det kraftansträngningar och det arbete som lagts ner värt?

Ett annat parti som bildades på 70-talet var ett parti vid namn Kommunistpartiet Marxistleninisterna revolutionärerna, KPML(r). Men då KD tog sig ur småpartikostymen gick KPML(r) en annan väg, under 70-talet var man ytterst marginella, likaså under 80-talet och idag har man ännu inte blivit något annat än en politisk sekt. Och så lär det förmodligen förbli också, en

ack så tragisk verklighet för alla som känner något för den formen av idéer. Men ändå vill jag mena att detta parti har uppnått lika mycket som KD har gjort. KD:s ledare Alf Svensson kan i och för sig spegla sig i media så mycket han vill, ett nöje vilket KPML(r)s ledare inte kan unna sig. Men å andra sidan kan denne ledare leva med att han inte har avvikit från sina ideal och sin världsåskådning, han sover förmodligen bättre. För vad det gäller politiska gärningar har de båda partierna uppnått precis lika mycket - läs: precis lika lite. Skillnaden ligger i att KD har sålt sig för att bli accepterade. Vilket då har lett till att man är välkomna in i salongerna och att utvalda kan leva rätt bra på sitt politiska "engagemang". Men är det allt man vill uppnå med politiken?

Båda ödena är tragiska, men KPML(r) har trots allt sin heder kvar. SD måste på alla sätt och vis försöka att inte bli en kopia av varken det ena eller det andra, även om det andra är att föredra. Men detta är vi överrens om, debatten handlar om hur vi istället skall lyckas. Människor i andra nationalistiska kretsar har sagt att anledningen till att varken de själva har engagerat sig i partiet eller partiet har växt är att de menar att SD är för extrema. Men lyssnar man på den självutnämnda "experten" Anna-Lena Lodenius är SD istället för liberala för att kunna slå igenom. Står man utanför så är det naturligtvis väldigt lätt att säga vad som är rätt och fel, ur man skall bete sig för att lyckas. Gemensamt för dessa är dock att ingen av dem själva har lyckats att åstadkomma något på egen hand. Trots detta finns det en viss förmåga hos SD att lyssna på dessa krafter.

Om vi nu tar de liberala strömningarna först. Ofta påtalade av äldre människor, sällan aktiva i någon större form. Så varför dessa strömningar? För att inte verka så provocerande och utmanande som parti gentemot etablissemangen? Kanske, men vad är hoppet då? Skall vi verkligen bli glada när människor som Magnus Karavelli får framträda i media bara för att han har vissa poänger? Skall vi sätta något hopp till moderaten Sten Andersson bara för att han vågar ha vissa avvikande åsikter ibland (och det av en anledning, vore han ett egentligt hot hade han sparkats ut av moderaterna). Jag ser i dessa strömningar en hopplöshet, en konflikträdsla - och detta är oroväckande. Skall

vi lyckas anser jag att detta skall ske på våra egna villkor. Det är andra som skall tvingas att anpassa sig till oss i desperata försök att hindra vår tillväxt, inte vi som i desperata försök skall anpassa oss för att tillåtas en tillväxt.

Ta debatten om dödsstraff till exempel. Jag har talat med människor som på fullt allvar sagt att de aldrig kan bli SD:are så länge partiet förespråkade dödsstraff. Men frågan saknar egentligen all tänkbar relevans. Vad spelar det egentligen för roll om vi har dödsstraff eller inte om vi ändå tvingas att leva i ett mångkulturellt samhälle? En sådan människa kan alltså inte tänka sig att hjälpa till att rädda Sverige innan han ordagrant tillåts att komma in och taffsa på partets allra heligaste, dess partiprogram. Sådana människor har man ingen nytta av överhuvudtaget, sådana människor var det som gjorde KD till en kall bris från ett riktigt stormväder.

Å andra sidan finns det ingen anledning att vidhålla ståndpunkter som förvisso kan vara helt i sin ordning men ändå kan vara svåra att sälja till massor. Så länge de inte är relevanta det vill säga. Och det enda som är relevant i detta skede av historien är rädda Sverige från det mångkulturella samhället. Människor som med nostalgi i ögonen talar om början av 90-talet och att SD av dagens datum har sålt sig vet inte vad de talar om. De är drömmare som är dömda till en ensam politisk tillvaro.

Och SD har onekligen förändrats. När Joakim Larsson valdes in i deras styrelse 1996 var det mycket tal om att han var liberal och att det inte kunde komma in för många av den sorten. I dag tillhör Joakim Larsson förmodligen den skara som ibland ses som "extrema", bakåtsträvande och bromsklossar. Och i detta sammanhang är det knappast Larsson som har förändrats. Det ligger en fara i SD:s framtid och utveckling. Det har alltid funnits en explosiv energi i partiet, en vilja att tänja gränser, en uppkäftighet, stolthet och ett väldigt stort mod. Detta har också otvivelaktigen varit partiets största tillgång och tappar vi detta finns det knappast några större utsikter till riktig framgång. Man kan inte som vissa inbilla sig att SD idag kan bli ett "liberalt" parti för att få snabb framgång och efter det kunna gå tillbaka till vad vi är idag. De som leder partiet är inga gudar, det finns inge-

ting som säger att de kommer att leda SD i framtiden eller ens nästa år. Ett parti är dess medlemmar och man kanske också skall tänka på vad man attraherar för människor om man för en viss politik.

Framgång till varje pris! Med de allvarliga reservationerna att vi ständigt måste komma ihåg att ingenting kommer att räknas om vi inte kan tygla det mångkulturella samhället. Och för att göra det måste vi vårda partiets själ och själv grund. Många kan skratta åt och känna förakt åt partiets historia. Men utan den hade vi inte ens befunnit oss där vi är idag, och den har bevisat sig ha varit det kraftfullaste vapnet hittills - för några mer framgångsrika nationalistiska partier än oss står det i alla fal

inte att finna i vårt land.

Förhoppningsvis finns mycket av SD:s framtid i SDU idag. Denna artikel kanske inte ger så många konkreta råd och vägledningar. Men förhoppningsvis kan den få någon eller några att förstå det ansvar man har när man påverkar SD:s politiska framtid. Och misslyckas SD...ja, hur mycket hopp finns kvar det då?

Jimmy Windeskog

Kultur:

Mer arv från Vasa

Vår värderade förbundsordförande skrev i förra Demokraten en artikel om ätten Bernadotte och dess släktskap med Gustav Vasa och kom då fram till att eftersom Gustav V gifte sig med Viktoria av Baden (som var barnbarnsbarn till Gustav IV Adolf - den näst siste kungen före Jean Baptiste Bernadotte) så är ätten Bernadotte från och med hennes barn (Gustaf VI Adolf) ånyo ättlingar till den store landsfadern kung Gösta.

Men faktum är att det är ännu bättre än så! Gustav Vasa hade många barn - förutom söner Erik, Johan, Magnus och Karl (av vilka samtliga utom den kraftigt sinnessjuka Magnus skulle sitta på Sveriges tron), så hade Gustav Vasa flera döttrar som kom att möta varierande öden. Enligt tidens sed så såg kungen till att gifta bort Vasaprincessorna så väl som möjligt, vilket betydde med olika tyska adelsmän. Detta betyder att en ganska stor del av dagens tyska adel är ättlingar till Gustav Vasa. Låt oss titta lite närmare på detta. Karl IX, Gustav Vasas yngste son, hade en dotter vid namn Katarina, som giftes bort med en tysk ädling vid namn Johann Kasimir av Zweibrücken. De fick flera barn och Katarinas dotterdotters dotterdotters sondotters dotterdotter hette Josefine av Leuchtenberg, hertiginna av Galiera. År 1823, vid 16 års ålder, giftes hon bort med kronprins Oskar av Sverige, dåvarande hertig av

Södermanland och son till en obskyr fransk fältmarskalk som bara fem år innan hade blivit vald till Sveriges tronföljare. Hängde ni med?

Med andra ord, även om det är sant att en fransman blev kung 1818, så var redan hans son ingift med ättlingarna till Gustav Vasa. Från och med Karl XV så har vi alltså vasaättlingar på tronen igen. Dessutom, eftersom Gustav Vasa gifte bort sina många döttrar som han gjorde, så har faktiskt alla kungar fr.o.m. Oskar I och framåt gift sig med en vasaättling.

Ännu bättre blir det! Gustaf VI Adolf, vår förre kung, gifte sig med Margareta av Storbritannien. I och med detta så är alltså både vår nuvarande kung och kronprinsessan Victoria släkt med det brittiska kungahuset. Då kommer det in en hel hop med illustra personligheter i släktrådet. Har ni sett Braveheart så minns ni säkert den grymme engelske kungen Edward Longshanks. Jodå, han är en förfader till vår kung. Vilhelm Erövraren, normanden som anföll och erövrade England år 1066 är också han en förfader, liksom Gånge-Rolf, vikingen som fick Normandie som förläning av den frankiske kungen. Därefter går släktleden vidare bakåt via t.ex. Jarl Ivar av Uppland. Allra längst tillbaka i historiens dimmor kan vi ana vår kronprinsessas kanske äldste kände förfader - nordbon Halvdan den gamle, född omkring år 750 i den höga nord. Cirkeln är sluten.

Joakim Larsson

Debatt:

Från socialism och barbari till kultur och civilisation

Härmed lämnar jag ett litet bidrag i dödsstraffdebatten. Jag måste ställa mig bakom Vávra Suk:s inlägg i förra numret av Demokraten, staten skall inte syssla med att döda sina medborgare. Ändock håller jag med Björn Söder vad gäller förverkande av sin egen rätt till liv genom utövande av grova våldshandlingar. Men vem har rätten att ta någon annans liv? Den svenska socialiststaten? Knappast. Du, jag, eller är det brottsloften respektive dennes anhöriga som ska ta det beslutet?

Det kunde i och för sig vara praktiskt om brottsloftens anhöriga fick bära det beslutet och troligtvis det mest rättvisa. Men vilken barbar vill egentligen utföra det beslutet och avrätta brottslingen? På det viset så tror jag i och för sig att ett stort antal dödsstraff inte kommer att utdelas. Men det skulle i alla fall sätta offret i första rummet till skillnad från dagens godtyckliga rättsflummeri. Dagens modell inbjuder till brott, det grövsta man kan begå i det socialistiska Sverige är ekonomisk brottslighet, såvida man inte är någon osvenskt sinnad multinationell mångmiljonär för då verkar allt vara tillåtet.

Jag kan förstå vad en primitiv vedergällning kan ge en enkel individ, men ur ett andligt och människoutvecklande perspektiv är det vidrigt och bakåtsträvande. Jag har svårt att tänka mig hur det i det långa loppet skulle kunna verka tillfredsställande. Det är primitivt. Förvisso är människan en

primitiv varelse och kommer så länge att förbli. Det tar tid att utvecklas och bygga upp men det går mycket fort att rasera. Att verka bakåtsträvande hör inte till sunda individers tänkande.

Människans medvetenhetsutveckling rör sig i cykler och håller just nu på att dala. Detta samtidigt som civilisationscykeln rör sig mot en förstörande fas, tidigare i världshistorien har det inneburit civilisationers undergång, och kan så göra igen om vi inte tänker noga på vad vi gör.

Dödsstraffet skall vara till för att statuera exempel och avskräcka. Men vad är det för exempel en stat statuerar genom att döda sina egna medborgare? Måste detta till för att stävja medborgarna eller dem som väljer att stå utanför systemet så är jag ledsen över att behöva konstatera att den staten redan står inför sitt sönderfall. Förvisso är det inte svårt se att så är fallet. USA är ett lysande exempel på detta och belyser det verkliga problemet bättre än det vi ser här i Sverige. Att införa dödsstraff i Sverige skulle vara som att bota symptomen på sjukdomen istället för att bota upphovet och den verkliga orsaken till dagens mänskliga förfall. Det system som råder idag måste bort, och jag tror att likväl som kultursjukdomarna kriminalitet och homosexualitet kommer att försvinna när en sund civilisation växer fram så kommer även behovet av dödsstraff göra detsamma.

Överhuvudtaget så är de flesta inlägg i debatten om dödsstraffet inte av objektiv karaktär utan består mest av åsikter istället för insikter. Men hur ska vi kunna ha insikter i ett ämne vi överhuvud inte har kunnat fördjupa oss i? Och när ska brottslingen få en chans att sona sitt brott om denne blir framtagna möjligheten därtill? Glöm inte de bevingade orden, lag skall med lag byggas. Men lag förutsätter frihet, frihet under ansvar. Alla har

vi friheten till vad som helst så länge det inte kränker andras okränkbara rätt till lika frihet. All makt tenderar att missbrukas. Dagens rådande samhälle är orättvist ty om någon har makt betyder det att någon annan har underkastat sig. Likaväl som vi har en individuell frihet så har var och en av oss ett kollektivt ansvar. Det samhälle vi lever i är en reflektion av oss själva och ett resultat av allas vår orättfärdighet gentemot livets och naturens lagar. Gör gentemot andra såsom du skulle vilja att de gjorde gentemot dig.

Tidigare hade jag inte alls velat bli kallad humanist, med anledning av de ofta dithörande flummmerierna och bristen på klarsynt tänkande. Men faktum är att det här samhället bara lockar fram det sämsta hos dess medborgare.

Se er omkring, idag har vi skapat ett samhälle eller kanske ett folkligt fängelse är ett bättre ord, där regel är att ingen bryr sig ett dugg om vad som händer runt omkring dem. Där slaven inte känner till att han är slav. Där de styrande manipulerar medborgarna, eller internerna, genom att skapa konflikter och ställa grupper mot varandra för att hålla dem ovetande om den riktiga orsaken till sitt lidande. Undantagen från denna regel är tyvärr få. De flesta som väljer att engagera sig måste först råka ut för någonting själva innan de ens reagerar. Det som driver mig i kampen mot allt detta är en

dröm om att komma ifrån det ovan nämnda. Men det viktigaste av allt är att vi ersätter det nuvarande systemet med något bättre, något nydanande. Och inte följer civilisationens dödgrävare i fotspåren. I min mening är dödsstraffet något som inte utvecklar utan snarare verkar bakåtskrivande. Men det slutliga svaret på frågan om dödsstraffet är snarast ett subjektivt, filosofiskt svar. Ingen har patent på sanningen, jag tror heller inte att någon SD-are kan ge ett korrekt svar på den frågan. Björn Söder:s 16 punkter (se föregående nummer av Demokraten) för dödsstraff består till väldigt liten del av objektiva fakta och till största delen av åsikter.

Den poäng jag härmed vill göra är : Varför ska Sverigedemokraterna, som är ett så litet och skört parti, över huvud taget ta upp frågan om dödsstraffet, vi kan bara förlora och väcka anstöt genom att ta upp den frågan. Jag anser att det räcker med att ospecificerat sträva efter hårdare straff, istället för att riskera att väcka anstöt till ingen nytta genom att ta upp något så kontroversiellt och som heller inte kommer att behöva användas i någon större utsträckning.. Eller är det det som är tanken?

Peter Pettersson

Organisationen:

Demokraten 2000

Av flera anledningar vill vi uppmärksamma våra läsare på hur arbetet med Demokraten är tänkt under 2000. Ni får se det som en gänga för att få även er att bidra med artiklar, foton, funderingar, debattinlägg och så vidare. Så känn er manade!

Nummer: 1 25 januari	Nummer: 3 25 maj	Nummer: 5 25 september
Nummer: 2 25 mars	Nummer: 4 25 juli	Nummer: 6 25 november

ADRESS

Via brev:
Demokraten, Box 766
191 27 SOLLENTUNA

Via E-post:
jimmy.windeskog@
sverigedemokraterna.se

Ideologi:

Nationalkonservatism

Ibland när man som nationell diskuterar ideologiska frågor kan en viss förvirring infinna sig, beroende på att det faktiskt finns väldigt lite ideologiskt material som är tillgängligt för den stora massan av nationella anhängare. Nationalsocialister har ju alltid tillgång till "Min Kamp" från olika källor liksom kommunisterna alltid gå tillbaka till "Kapitalet" och "Det kommunistiska manifestet". Och vi då, vad har vi då?

Det har ju börjat bli så att Sverigedemokraternas officiella ideologi kallas för nationaldemokrati - vilket åtminstone hos mig väcker obehagliga minnen från min tid i Centern. Centern led av att man inte tillhörde någon klar politisk ideologi, så därför uppfann man någonting som man kallar för ekohumanism, vilket jag dock aldrig har hört någon lyckats förklara vad det är. Lite så är det med nationaldemokrati också, tycker jag. Kan nån nämna tre nationaldemokratiska politiska filosofer? (Tid för eftertanke) Nej, just det. Vad tycker egentligen den som är nationaldemokrat? "Som SD", hör jag nån säga. Jaha, men varför behöver vi då nån ideologi överhuvudtaget, om nationaldemokrati alltid är det samma som SD:s partiprogram? Själv har jag alltid kallat mig för nationalkonservativ, eftersom jag menar att det är en benämning som ligger betydligt närmare det som SD är (åtminstone i mina ögon) och där det dessutom finns flera tänkare att tillgå.

Sverigedemokraternas huvudmotståndare är å ena sidan den röda terrorns män i form av AFA, Ung Vänster, SAC, KPML(r) och andra kommunistiska sekter och å den andra sidan nyliberalismen, i form av Folkpartiet, Dagens Dumheter och Expressen. Båda dessa vill bryta upp de gemen-

skaper jag talde om tidigare, liberalismen till förmån för deras dröm om den helt fria människan utan några bindningar eller gränser, kommunismen till förmån för klasslojaliteten. Konservatismen och nationalismen står i det här fallet inte allt för långt ifrån varandra - båda talar om vikten av lojalitet mot landet och familjens och hembygden stora inflytande.

Familj, hembygd och fädernesland är ju slagord som har stått i SD:s logga och som har trumpetats ut på gator och torg inte bara av mig utan även av andra talare inom partiet. Tron på dessa gemenskaper är inte enbart något som man kan finna i SD:s program utan också något som en del konservativa tänkare talar om, även om man inte hör det så ofta i dagens vänsterdominerade debatt. En konservativ kan på samma sätt som den nationelle oro sig för invandringen eller försvarets utarmning. En nationalist och en konservativ vill lika mycket att hela Sverige ska leva och att vårt kulturarv skall bevaras till kommande generationer.

Det betyder inte att alla nationalisterna är konservativa. Nationalsocialismen tar t.ex. avstånd från demokratin och är inte så lite revolutionsromantisk, dessutom förespråkar nationalsocialismen direkt aktion för att uppnå de politiska målen, vilket är främmande för den konservative som är skeptisk till förändring över huvud taget och vill att den skall gå långsamt och gradvis om den nu måste ske. En numera så gott som död inriktning är nationalliberalismen, som väl mest var aktiv under 1800-talets tidigare men som i viss mån har fått ett uppsving i och med Jörg Haiders framgångar med De Frihetliga i Österrike.

Å andra sidan kan man heller inte säga att alla konservativa är nationella. Tänk bara på hur det som tidigare var Sveriges största konservativa parti - Moderaterna - idag kallar sig för "liberal-konservativt" och har ett ungdomsförbund som är så nyliberalt att de har gett upp alla tankar på att försvara det som partiet en gång bildades för att

försvara - familjen, hembygden och fäderneslandet. Konservativa från en annan tid vänder sig troligen i sin grav när de ser hur ivrig dagens höger är att acceptera en anslutning till främmande makt och en massimport av främmande folkslag till landet. Dessutom verkar det som en del konservativa fortfarande menar att det är de rika som ska ha det bra utan att ta något ansvar för de fattiga i samhället. Nej, de svenska konservativa är inte nationella.

Vari består då fördelen med att kalla SD för nationalkonservativt? Tja först och främst är det ju så som jag tidigare sagt - det verkar ibland som rörelsen saknar ideologisk stadga, att vi inte riktigt vet varifrån vi ska hämta impulser till vår politik. Där kan kanske konservatismen bli ett komplement till nationalismen. Det kan bli lättare att försvara vissa delar av partiprogrammet - jag har själv

varit med om att bli kallad för "marxist" av liberala motståndare eftersom jag har förespråkat vissa statliga begränsningar för näringslivet, begränsningar som en konservativ förmodligen skulle applådera. Dessutom skulle vi kanske slippa en del av anklagelserna för nazism om vi anslöt oss till något som faktiskt är en etablerad ideologi. Tvivlen på vår rumsrenhet är ett av de största hindren för SD:s tillväxt i dagsläget som jag ser det.

I vilket fall är en sak säkert - oavsett vad ni därute säger, så kommer i vart fall undertecknad att fortsätta kalla sig för konservativ nationalist!

Demokraten skall i detta sammanhang passa på att berätta att SD planerar att ge ut en bok/skrift om partiets ideologi. Arbetet med projektet förväntas vara klart i slutet av november, sedan skall formgivningen till.

Projektet går under arbetsnamnet "Tre vägar - Ett mål" och kommer förhoppningsvis att finnas till försäljning i början av 2000. Om/när detta sker kommer den naturligtvis att finnas till försäljning i **Demokraten**.

Organisationen:

1999 års utmärkelser

SDU:s utmärkelser har varit en tradition sedan 1995. Femte gången i år alltså. Och i år har vi en SDU:are med som pristagare för första gången.

1999 års Debattör

Jens Leandersson, utan konkurrens! Hans symboliska beskrivning av förhållandet mellan Sverige och kapitalismen på SDU:s Årskongress var obetalbar. Tyvärr lämpar den sig inte i tryck...

1999 års Sagotant

Astrid Lindgrens tid är över och förbi, bered väg för **Bim "BIM BOM BOP" Clinell**. Dessutom den enda sagoboksförfattaren som blivit nominerad i en tävling för sagoböcker. Det var annat på Mio Min Mios tid.

1999 års Brottsoffer

Levande ZOO i Haninge (eller Dåringe om man så vill). Så länge de själva begick mordbränder och slog ner människor med järnrör så pratade inte så mycket om lag och ordning. Men när de själva fick smaka på sin egen medicin av ett gäng nynazister så var det så synd, så synd om människor som blev förföljda av meningsmotståndare.

1999 års Attentat

Stackars **Kurdo Baski**. Han miste nästan livet i en incident som involverade ett skott från ett

luftgevär. Rena IRA-takterna. Annat var det när Joakim Larsson blev slagen medvetslös med hjälp av AFA:s järnrör. "Interna uppgörelser" kallade media det då.

1999 års Demokratiska förebilder.

I **Grön Ungdom** är våld mot meningsmotståndare inte en anledning till uteslutning. Så länge man inte gör det i deras namn, men med huva går alltså bra.

Organisationen:

Vårt mål

Många har frågat mig vad syftet är med att det finns en separat ungdomsorganisation skild från SD. Jag tycker att det är dags att belysa detta lite närmare och vill här ge min syn på orsakerna till detta.

Naturligtvis är även SDU:s mål att först och främst främja moderpartiet och bistå det i dess ansträngningar att komma in i riksdagen. Men dessutom skall SDU verka för att engagera ungdomar inom en sund nationell gemenskap där de kan utveckla sin nationella identitet och inhämta kunskap om det de styrande vill förtiga. Kunskap ger viljan att handla. Man ska inte skylla på dem som förstör Sverige, man skyller inte sin förlust på sina fiender, däremot ska man klandra dem som mycket väl vet vad som försiggår men ändå inte gör något åt saken.

Man kan säga att anledningarna till att SDU finns är tre:

1. Vi anordnar aktiviteter och tillställningar som äldre inte orkar eller vill delta i och vi bedriver vår verksamhet på skolor och andra platser där ungdomar finns.

2. Vi aktualiserar och driver frågor som är viktiga för ungdomar, exempelvis skolmiljön, ungdomsrånen, mm. Vi gör det ur vårt perspektiv vilket kanske inte hade vunnit lika stort gehör bland övriga i SD.

3. Inom SDU är det lättare att som yngre få plats i styrelsen eller få någon annan förtroendeuppgift och därmed få känna på det ansvar

som följer med detta förtroende samt att bekanta sig med det demokratiska arbetssättet. Att framföra sina idéer inför en grupp och ta ställning till olika förslag är viktig övning inför framtiden. Vi kommer att behöva många kommunalpolitiker efter 2002.

Däröver är det naturligtvis inget som hindrar att vi samarbetar med SD, tvärtom borde vi hjälpa och stötta varandra. Åtminstone i Stockholm fungerar detta utmärkt (jag vet för lite för att kunna uttala mig om övriga landet) och ungdomar hjälper till vid de stora flygbladsutdelningarna och kan också lyssna till de föredrag som SD anordnar.

SD och SDU kompletterar varandra och har ett gemensamt mål - att ta tillbaka Sverige.

SDU

PRODUKTER

T-shirt med diskret SDU-logga

120:-

SDU-klistermärken (60st)

50:-

(Observera att dessa är större än SD:s)

Postgiro:

649 36 00-8

Indianernas öde

I år är det återigen dags att demonstrera till minnet av invandringen och dess offer.

Det är nu över 100 år sedan invandrarna i Amerika trängde undan alla indianer. Mark stals, urbefolkningen misshandlades och mördades. Vi vet alla vad immigranternas terror resulterade i: reservat, död och förintelse. Siouxer, apacher, kråkfötter, arapahoer; alla urinvånare förföljdes och avlivades.

När massinvandringen kom igång hade det redan gått för långt. Ingen såg konsekvenserna av erövrarnas politik. Vi har alla läst i böcker och tidningar, sett TV-program och hört på radio om följderna av kolonisationen av Amerika. Nu när vi står på randen till nästa årtusende borde vi alla känna till vår historia. Genom att erkänna det som har hänt i det förflutna kan man sätta stopp för samma utveckling i framtiden. Det verkar dock som fokuseringen på historien har en tendens att försköna det som händer mitt framför ögonen på oss i dag.

Mångkulturalismen och den politiska korrektheten har i dag, 1999, brett ut sig över Europa med araber i Frankrike, turkar i Tyskland och i Österrike (turkarna försökte invadera Österrike redan för hundratals år sedan) och här i Sverige har vi ex-jugoslaver, syrianer, gambianer och andra främmande grupper. Många av dessa grupper samarbetar länder emellan och besitter olika positioner inom europeiska ligor. I dag följer Sveriges regering den amerikanska modellen: en vansinnig urinvånarfientlig massinvandringspolitik.

I Sverige 1999 rånas, våldtas och hotas svenska ungdomar kallblodigt i sitt eget land av invandrare som ett led i deras kriminalitet och förakt för svensarna. Mångkulturalisternas propaganda ökar i styr-

ka och omfång. Invandringskritiker har hamnat i samhällsmarginalen och stämplas som "rasister", därför att det inte verkar finnas någon plats åt dem i det mångkulturella samhället.

I stället för att skapa välbefinnande för Sveriges befolkning genom att satsa på det egna folket, importeras fler människor till fängelser och bidragsapparaten, så att det skattebetalande folket kan sugas ut. I stället för adliga efternamn är invandrarna "naturligt" stämplade med exotiska namn och utseenden vilket skall komma att bli deras fribiljett till kvotering och särbehandling. Jag tänker även på lycksökare såsom familjen Demir och hur svenska rättigheter och socialbidragsregler anses gälla inte bara för svenskar utan även för dem. Det må vara över hundra år sedan utrotningen av indianerna ägde rum, men än i dag fördrivs människor, direkt eller indirekt, på grunder som humanitet, FN-avtal och "kulturberikning". I dessa tider behöver vi en kritisk diskussion vad det gäller mångkultur. Tänk på att det var i mångkulturens namn som de vita tog över Amerika. Mångkultur ... visst, men på vems bekostnad? Mångkultur kom till för att gynna vänstern. I dag använder vänsterliberala partier mångkulturen som ett medel för att nå politiska positioner.

Om vi gömmer oss bakom historien kan vi aldrig se de undanträngdas bild av verkligheten. Vakna upp! Om vi inte gör något åt svenskfientligheten nu, kan vi snart erfara historiens upprepning. Sätt stopp innan indianutrotningen upprepar sig. Historien går inte att ändra på, men det som blir historia i morgon kan vi ändra på i dag.

Det har varit demonstrationer runt om i landet detta år. Gå ut och gör din röst hörd. Vi svenskar är ännu många och starka. Utlänningar och politiskt korrekta kan och får inte tysta oss. Inte nu. Aldrig någonsin!

Europa:

FPÖ mot makten!

-men vad innebär nationalliberalismen?

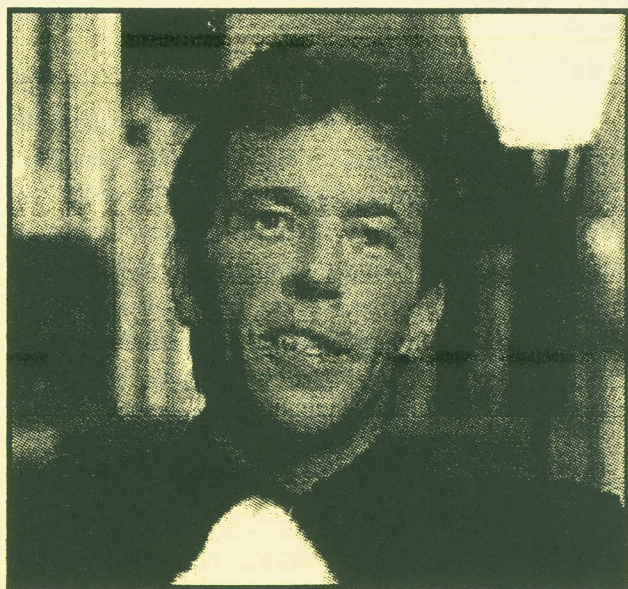
Under hösten gick svensk massmedia i taket. Åter igen hände det otänkbara, ett nationalistiskt parti tog åter ett stort steg framåt. Och denna gång var det allvarligare än någonsin. För ett tag såg det ut som att österrikiska FPÖ, lett av Jörg Haider, skulle kunna ta plats i den nya regeringen. Med 27.2 % blev man Österrikes näst största parti.

FPÖ är vad man kallar ett nationalliberalt parti, ett inte helt bekant begrepp i Sverige. Med våra definitioner låter det till och med som en motsägelse. Det hela kan kanske behöva sin lilla förklaring. I liberalismens tidiga skede var det inte alls ovanligt att liberala partier samtidigt var nationalistiska. Sitt största säte hade man i Tyskland där det fanns en hel handfull nationalliberala partier, men de fanns även på andra platser i Europa, däribland Danmark. I dag är företeelsen om inte utdöd så ganska ovanlig. Med lite vilja kanske man kan kalla det norska Fremskrittspartiet nationalliberalt. Men framför allt är det FPÖ som gör anspråk på titeln. Utvecklingen till detta har dock gått snabbt, för bara 15-20 år sedan var FPÖ förknippat med mer traditionellt (åtminstone med våra mått mätt) liberala dogmer.

Själv är inte ledaren Jörg Haider så villig att sätta en ideologisk etikett på sig och sitt parti. Han talar om ideologier och utopier som hämnande och osjälvständiga. Själv kallar han sig frihetlig, och när man utvecklar detta så hamnar han i ett demokrati-tänkande som i mångt och mycket ligger nära det som finns i Sverigedemokraterna.

Mycket av Haiders idéer går tillbaka till den gamle liberalen John Stuart Mill. Mill befann sig på sin tid mil från de som kallar sig liberala i Sverige i dag. I boken "Det representativa styrelsesättet" som kom 1861 kan man säga att han slutligen definierade

den representativa demokratin vi har i dag. Tanken bakom var att göra en politisk motsvarighet till den fria marknaden. Med den allmänna rösträtten under devisen "en man, en röst" ville man skapa ett system där individers efterfrågan skulle väga lika. Motivationen fanns i fyra huvudargument; man främjade individernas självförverkligande, materiella och kulturella framsteg samt utgjorde en grogrund för medborgaranda och gemenskap (till saken hör dock att Mill själv hade vissa reservationer som idag är förlegade, t.ex. mot kvinnlig rösträtt och för extra makt till "speciellt meriterade personer"). Men det som framför allt blivit vägledande för Haider är tron på att frihet kommer med ansvar, inte bara ansvar i form av ansvarstagande utan också i form till andra människors frihet. Inte minst reagerar man mot den "mobbing" (brännmärkning, bannlysning, trakasserier - kalla det vad ni vill) man i dag ofta använder mot meningsmotståndare vilket han jämför med de metoder totalitära stater använder mot de man inte vill se. Haider har också noterat att dagens "demokrati" ofta saknar subtila demokratiska beståndsdelar. I detta vakuum som uppstår ser han en räddare i

Meningarna om FPÖ och Jörg Haider går brett isär, också hos nationalisterna.

populismen som en röst av folket, så kallas han också ironiskt nog också "populist" av sina motståndare.

När det gäller visioner om morgondagens samhälle ligger FPÖ en bit ifrån Sverigedemokraterna. Även om Haider aldrig närmar sig Sveriges liberala partier så använder han den svenska välfärdsmodellen som ett avskräckande exempel. Och även om Sverigedemokraterna inte ser den moderna versionen, Palme och framåt, som något alternativ så är det ändå dess grund och tidiga utseende vi vill närma oss. FPÖ skiljer sig också mot SD i att man har en mycket mer individuell syn på människan, och det har ju sina logiska förklaringar. "Så mycket frihet som möjligt, så litet stat som är nödvändigt" har Haider sagt. Det går ju att tolka på flera sätt, men ändå är det helt klart att man har en annan grundsyn i denna fråga än oss.

Men vad det gäller idéerna om samhällets sammanhållande massa är det lättare att se likheter. Det egna folket är inte bara de som i första hand skall stå under statens beskydd, de skall också ha ovillkorlig rätt till sin hembygd och sin kultur (som kan jämföras med SD:s slogan; "Familj, Hembygd, Fädernesland). Dock skall detta vara en harmoniserande faktor och inte leda till rasism och liknande sjukdomar. Och det harmoniserande i att Haider tveklöst säger att Österrike inte är ett invandrarland är att ordning bygger på den minsta gemensamma nämnaren att ett land där oförenliga normer och värderingar möts inte kan erbjuda samma starka grund.

Så vissa likheter med den form av nationalism som SD och SDU förespråkar finns synlig. Men detta skall definitivt inte överdrivas. Till exempel motsätter sig FPÖ repatriering av etniska främlingar och man vill inte heller att Österrike skall lämna EU. Front Nationals ledare Jean Marie Le Pen har av flera anledningar en rätt kylig hållning till Haider. Han ser (som andra) en populist i honom och kallar honom principlös, något den tyska mentorn Franz Schönhuber också har gjort. De ser en fara i hans form av nationalism, vilket sätter dem själva, liksom SD, på den mer konservativa (eller SD som socialkonservativa om man så vill) sidan av samma nationalistiska mynt. Men å andra sidan har SD:s partiledare Mikael Jansson sagt att FPÖ är det parti han känner mest frändskap med i Europa, så det sista ordet om Haider är knappast sagt i våra kretsar.

I svensk media har en hemsk bild målats upp av Haider efter valframgångarna. Men som alla SDU:are vet måste man vara på gränsen till kriminellt naiv för att kunna sätta någon tillit till media. Aftonbladet slog på stora indikationstrumman och ville till varje pris koppla samman Haider med Adolf Hitler. "Adolf Hitlers meningsfrände" skrek en av deras artiklar ut. Den något subjektiva slutsatsen blir att Haider beundrade "Hitlers arbetsmarknadspolitik". Egentligen var hans uttalande ett grovt sätt att angripa Österrikes nuvarande arbetsmarknadspolitik, genom att säga att den till och med var sämre än nazisternas. Detta sades vid en debatt, och när Haider såg hur hans motståndare valde att tolka detta bad han genast om ursäkt för sitt ordval. Detta var ett par år sedan men är tydligen fortfarande rykande aktuellt. Dessutom har Haider vid ett möte för krigsveteraner sagt att dagens generation borde känna tacksamhet och vördnad till tidigare generationer. Inget farligt i detta kan tyckas. Men vid detta tillfälle fanns dock också en mindre samling människor som varit med i den tyska armén. På detta lite suspekta sätt kom Aftonbladet fram till att Haider var en "Hitlerbeundrare" (också detta citat ur Aftonbladet).

Så när FPÖ blir näst största parti tycker Aftonbladet att det är dags att spela på människors tilltro till demokratin och dess försvar. "Högerextremismen gör oroväckande framstötter runtom i Europa. Demokratins och jämlikhetens försvarare måste vakna.", skrev Aftonbladet efter valtriumfen. Men att de som inte accepterar att FPÖ förtjänade 27.2% av rösterna skulle ha något intresse för demokratin nu när allt fler väljare följer i Haiders fotspår är en befängd tanke. Istället är det Haider som visar sig som demokratins främste riddare i Österrike, inte minst då hans valmöten störs av olagliga motdemonstrationer bestående av gatupöbel. Apropå pöbelbeteende så vägrade Israels regering att besöka Österrike efter att väljarna sagt sitt. Det är ju också ett sätt att kommentera allmänna val. Så det uttalandet får väl i kombination med inledningen om John Stuart Mill bli en passande avslutning på denna artikel.

Men förmodligen finns det anledning att återkomma till Jörg Haider, FPÖ och kanske även deras ungdomsförbund FRJ i framtiden.

Ann-Sofie Hansson

SDU Syd:

SVT till attack

Efter att ha sett Reportrarna på SVT2 på tisdagskvällen (16/11) kan man egentligen bara konstatera att media återigen lyckats med ett av sina vidriga försök att smutskasta Sveriges enda invandringskritiska parti. Programmet skulle handla om nazismen och våldet mot dess motståndare, och det gjorde det också. Att man, ungefär mitt i det en timme långa programmet, väver ihop detta med ett reportage om Sverigedemokraterna, kan egentligen bara ses som tragiskt, men också som ett smart drag av dem som är emot invandringskritiker i allmänhet och sverigedemokrater i synnerhet.

Man påstår aldrig någon gång i programmet att Sverigedemokraterna är nazister. Däremot är man noga med att påpeka att det budskap vi idag för ut, inte är riktigt överensstämmande med våra egentliga mål.

- Idag säger man mest "stoppa invandringen", "ett svenskt Sverige" och "stoppa kriminaliteten", men...

Jag kan inte svära på att ovanstående ordalydelse är helt korrekt, men detta var i alla fall innebörden av vad reportern sa; Sverigedemokraterna är nazister som använder sig av vackra formuleringar. Detta "bevisar" man sedan genom att plocka fram ett par (troligtvis alla de kunde hitta) exempel på individer som förut var medlemmar i SD, men som numera återfinns i nazistiska organisationer.

Jag tänker inte påstå att detta är lögn. Sedan partiet antog en hårdare linje mot extrema medlemmar, har dessa dock försvunnit antingen (i) på eget bevåg av ideologiska skäl eller (ii) genom uteslutningar. I de båda fall, som Reportrarna tar upp, handlar det om den första kategorin (i). Således faller hela "bevisningen",

genom simpel logik:

Nazister lämnar SD av ideologiska skäl.

Nazister lämnar inte ett nazistiskt parti av ideologiska skäl.

Således är SD inte ett nazistiskt parti.

I det andra fallet (ii) kan man säga såhär:

SD utesluter nazister p g a att de är nazister.

Nazistiska partier utesluter inte nazister p g a att de är nazister.

Således är SD inte ett nazistiskt parti.

Så har vi konstaterat det.

Vidare roar sig Reportrarna med att belysa våra företrädares kriminella förflutna. I alla fallen utom ett handlar det om personer som numera lämnat organisationen. Vilken relevans har det då? Man lyckas hitta tre personer - varav endast en är kvar i partiet - som dömts för något brott. En av dem var Anders Klarström, f d partiledare, som i ungdomsår haft en del hyss för sig, den andra Markus Koch, som för några veckor sedan valde att lämna partiet.

Nummer tre av våra hemska brottslingar, Anders Steen, som leder kommunföreningen i Haninge, är dömd för något slags bedrägeri. Om detta vet jag dock föga, och tänker därför inte bry mig mer om det, utan istället konstatera att vi då har en (1) dömd brottsling i partiet, som dessutom begått ett ganska ringa brott och sonat det. Vad har eko-brott med nazistisk terror att göra, och vad är detta mot det otal soss-sebedragare, som visat upp sig under senare år?

När vi fick veta vad programmet skulle handla om, vägrade vi ställa upp på en intervju. Man försäkrade oss då om att vi skulle få äta upp detta, och tack, vi blev mätta så det räcker. Reportern gjorde väldigt klart för tevetittarna att "Johan Rinderheim inte vill tala om partiet i teve...".

SDU öst:

SDU i aktion på rimbomarknad

Under två dagar i början av oktober var det marknad i Norrtälje sju mil norr om Stockholm och grannnorten Rimbo som är Sveriges största endagsmarknad och har cirka 60 000 besökare. En väldigt gammal och fin tradition i Roslagen. Och därmed också ett utmärkt tillfälle att göra reklam för partiet och ungdomsförbundet, vilket vi gjorde med stor framgång.

Förutom flygbladsutdelning till alla förbipasserande hade vi också bland annat böcker, T-tröjor och böcker till försäljning.

Vårt budskap mottogs positivt och med stor

området, trots att marknaden anordnats på allmän plats. Vi tog då genast kontakt med polisen, beskrev situationen och fick strax beskedet att vi kunde fortsätta vårt värv. När de äldre herrarna med paraplyet själva fått lyssna till ordningsmak- tens ord blev de snopna och försvann utan ett ord och vi kunde fortsätta vårt arbete för Sveriges framtid.

Med tanke på att vi förutom affischering, flygbladsutdelning och försäljning också aktivt resonerade med människor och förklarade SD's tankar lyckades vi ändra bilden av SD som många människor har av oss från media och vi fick både gammal och ung att öppna ögonen för Sveriges problem. Ingen besökare gick hem utan att åtminstone ha tagit del av huvudtanken i vårt budskap. På flygbladen stod nämligen med stora bokstäver "Låt Sverige förbli Sverige" och det

Vávra Suk och Dennis Ekström från SDU står tillsammans med Johan Rinderheim och delar ut flygblad på Norrtäljemarknad.

glädje av lokalbefolkningen och de långväga besökarna, som under hela förmiddagen till stor del utgjordes av äldre herrar och damer och fram emot kvällen blev till en mera brokig skara. Där fanns också vissa personer som påstod sig ha något med arrangemanget av marknaden att göra. Dessa blev till synes förfärade över dessa patrioter som glatt spred sitt budskap och de fräste och viftade med ett paraply och manade oss att lämna

första besökarna fick höra var "Ta ett flygblad, värna den svenska kulturen".

Utöver detta hade vi väldigt trevligt och hoppas göra detta till en årligt återkommande tradition.

SDU profilen:

Jimmie Åkesson

I vår serie om SDU-aktivister har turen kommit till Jimmie Åkesson från Sölvesborg i Blekinge.

Åkesson är inte bara vice ordförande i SDU utan också ledamot i kommunfullmäktige i Sölvesborg.

När och hur blev du nationalist? När kom du in i SDU?

Nationalist har jag nog alltid varit. Som liten vägrade jag spela ishockeyspel, om jag inte fick styra de blågula gubbarna, och även om det nationella medvetandet förstås utvecklats med åren, är det nog samma känslor som ligger till grund för dagens engagemang. Jag tror att det bor en liten nationalist i varje ung svensk, det gäller bara att, som Sokrates sa, ställa de rätta frågorna. För min del har jag inte haft några föräldrar som hämmat denna utveckling - snarare tvärtom, är det kanske mammas vishet lett mig in på rätt spår, och så småningom SDU efter valet -94.

Ungdomar finner idag sällan intresse i partipolitik, hur bryter vi den trenden?

Genom att vi inför Politik på skolschemat från om högstadiet, och på så vis förmår skolungdomar att ta ställning i frågor av alla slag. Eleverna organiserar sig i partigrupper och håller regelbundna debatter, omröstningar och val. Det kan låta väl ambitiöst, men jag tror det är den enda vägen. Vi ser ju hur skolvalet vart fjärde år faktiskt engagerar, men mellan valen dör intresset ut.

Vilka är SDU:s viktigaste frågor?

Det mångkulturella samhället och EU. Detta är två ödesfrågor, och det gör fruktansvärt ont att mötas av nonchalans när man påtalar dess följder.

Finns det någon fråga som SDU borde föra hårdare?

Det kommande året måste vi släppa allt annat, och satsa allt för att hålla Sverige utanför EMU. Det andra kan vänta, men en EMU-anslutning innebär ett totalt förintande av Sverige som nationalstat. Vårt folks öde avgörs, och vi kan inte bara sitta stilla och titta på.

Finns det någon fråga som är direkt dålig?

Dödsstraffet, tveklöst. Jag gillar inte att sänka mig till dåligamänniskors nivå. Jag kastar inte tillbaka sten på anarkisterna och jag dödar inte mördare. Lås istället

in dem på bröd och vatten, tvinga dem att se bilder av sina offer och låt dem vändas tills samvetet åter upp dem, bit för bit.

Har du själv några förebilder inom SD eller SDU?

Jansson och Rinderheim är två fantastiska människor. Tillsammans med Kenneth Sandberg bildar de den trio som ska se till att Sverige förblir Sverige. För att få en fullkomlig "folkhemskvartett" vill jag stoppa in Anders Westergren i ett hörn.

Hur agerar du själv för att vara förebild?

Jag försöker inte vara någon förebild, utan är mig själv för det mesta. Om någon vill ta efter mig, mina brister och kanske någon god egenskap, är det förstås roligt, men det är inget jag går runt och tänker på.

Vad har du för politiska förebilder?

Jag är inte säker på att jag hittar någon som är fullkomlig. Om man blandar lite, och tar Ghandis "icke-våldsprincip", von Heidenstams fosterlandskärlek och Jesus påstådda, fängslade talarkonst, får vi ihop en figur som jag skulle kunna tycka om.

Vad har du för historiska förebilder?

Historien har ju alltid flera sidor, och det är svårt att vara säker på vem som är god och ond. En ny Engelbrekt, som kunde samla folket i ett tåg mot Stockholm och Rosenbad, skulle knappast skada. Jansson får se till att köpa bekväma skor...

Hur gör vi SDU till ett bättre förbund och SD till ett riksdagsparti?

SDU är ännu mycket ungt, och det mesta kan förbättras. Det gäller även SD, och faktum är att det hela börjar se riktigt lovande ut. Följer vi bara planerna och når delmålen, finns det inget som kan stoppa oss. Det är inte Riksdagen som är målet - vi ska bilda regering! (Vilket naturligtvis är helt rätt, redaktionen ber om ursäkt och lovar att omformulera frågan till nästa nummer)

Några har ifrågasatt valet av frågor till våra profiler. Vilket naturligtvis är positivt, kritik är alltid bra.

Till nästa nummer ber vi er läsare om hjälp med detta arbete. Vilka frågor vill ni att våra profiler skall svara på?

Skicka ett brev (adress på framsidan) eller via E-post:

jimmy.windeskog@sverigedemokraterna.se